

ærede Minister har Ret deri. Det synes mig i øvrigt at være en mærkelig Kompliment for den ærede Minister at give det andet Ting, som to Aar efter hinanden har vedtaget Toldlove, som resultere endog i en Indtægtsforøgelse. Men hvorfor skulde det ikke være muligt at lave en Toldreform, der endog i vidt Maal kan gaa i den Retning, Folketinget ønsker, ved en udækket Nedgang af f. Eks. $2\frac{1}{2}$ til 3 Mill. Kr. eller maaske endda mindre, hvad man nu kan blive enig om? Hvor i al Verden kan det siges! Naar jeg tager de Tal, som foreligge for de sidste tre Aar, hvorefter Folketingets Forslag fra 1897 nu beregnes til en Nedgang af omtrent 7 Mill. Kr., saa fremkommer denne Nedgang saaledes, at Nedsættelserne andrage henimod $10\frac{1}{2}$ Mill. Kr., medens Forhøjelserne paa andre Positioner andrage $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Differencen er altsaa 7 Mill. Kr. Der kan jo altid være Tvivl om, hvorledes man i Enkelthederne skal gruppere de forskellige Poster, men i store Træk vil denne Nedgang af $10\frac{1}{2}$ Mill. Kr. fordele sig omtrent saaledes: Paa almindelige Forbrugsgenstande, hvortil kan henregnes Kaffe, Petroleum, Ris, Salt o. s. v., Ting, der ere bestemte til umiddelbar Konsum, ville Nedsættelserne være 3,800,000 Kr.; paa Produktionsfornødenheder, hvortil jeg regner Kul, Raametaller, uforarbejdet Tømmer og Træ o. s. fr., ville Nedsættelserne være henimod 4 Mill. Kr.; paa Fabrikata, altsaa de Artikler, hvor de egentlige Beskyttelsessatser findes, vil Nedsættelsen være 2,400,000 Kr.; paa Skibe og Fartøjer endelig omtrent $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Det er tilsammen ca. $10\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Det siger sig selv, at meget værdifulde Nedsættelser paa forskellige af disse Grupper kan opnaas, naar man til den Forhøjelse af $3\frac{1}{2}$ Mill., der indvindes paa andre Poster, lægger det Beløb, der kan lades udækket inden for en Grænse, som maatte findes forsvarlig. Det er saa langt fra at være Tilfældet, at man ikke, ved at lægge Hovederne i Blød, skulde kunne naa en taalelig god Reform, at det tværtimod ligger inden for det sandsynlige. Den ærede Minister omtalte med en vis Forbavselse den Tanke, at yderliggaaende Beskyttelsesmænd i Landstinget og Frihandelsmænd i Folketinget skulde mødes og sætte sig hen og se, om de kunde enes om en Tarif. Det er mig ufatte ligt, hvorledes denne Tanke kan forekomme den ærede Minister besynderlig. Han har jo selv ved 1ste Behandling her i Salen udtalt, at han ansaa det for nødvendigt, at Toldsagen gaar i Fællesud-

valg. Jeg ved ikke, hvorledes det overhovedet er muligt at opnaa Forstaaelse mellem forskellige Anskuelser, at komme til en Løsning af en hvilken som helst Sag uden ved at forhandle om den. Ja, det forstaar sig, i Stedet for at forhandle direkte, findes der ogsaa en anden Vej at gaa. Man kan benytte en Mægler, en Mellemmand. Mægleren har hidtil været den ærede Finansminister. Men han har ikke vist sig at have Held til at løse Opgaven. Den ærede Minister roste sig imidlertid af, at det i Aar endelig var lykkedes ham at faa Landstinget til at tage samme Stilling med Hensyn til Brændevinsafgiften, som han selv indtager. Men det turde dog være en Misforstaaelse. Naar den ærede Minister kan sige dette, maa han ganske have glemt, hvad det er for en Stilling, Landstinget indtager med Hensyn til dette Spørgsmaal. Jeg fremhævede i Gaar, at der er to forskellige Hovedformaal, der tilsigtes ved en Forhøjelse af Brændevinsafgiften. Det ene gaar ud paa at bruge Pengene til Dækning af en Indtægtsnedgang paa Toldloven. Det andet vil skaffe ny Midler i det hele taget ind i Statskassen for at kunne bruge disse Penge til mange andre Øjemed. Det første er Regeringens Standpunkt. Det er det Standpunkt, som Finansminister Lüttichau indtog efter Forhandlingerne i 1897; det er det Standpunkt, hvorpaa det ærede Medlem for Slagelse (Køedt) staar, og alle de, der dele hans Opfattelse. Men Landstingets Standpunkt er det modsatte. Landstingets Princip er, at Toldreformen skal bære sig selv, men man benytter den foreliggende Lejlighed til med Toldloven at sammenknytte Forlangendet om en Brændevinsafgift, som skal bringe ny Millioner ind i Statskassen. Dette Forlangende har Landstinget i Aar ganske vist modificeret noget, men ingenlunde opgivet. Den Toldlov, Landstinget byder, indeholder en Indtægtsnedgang af 1,800,000 Kr., men samtidig bibeholder Landstinget en Brændevinsforhøjelse, som Regeringen kalkulerer til 5 Mill. Kr. og Landstinget selv til omtrent $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr.; der bliver altsaa en forøget Indtægt af $1\frac{1}{2}$ à $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Det er saa langt fra, at Landstinget og Regeringen ere enige, at de, i alt Fald at dømme efter deres Forslag, ere saa bunduenige som muligt. Det er denne gennemgribende Uenighed mellem alle Parter om Brændevinsloven, der medfører, at denne Lov — jeg gentager det — hidtil har været og vedblivende er en Klods om Benene paa samtlige Skattelove. Vi komme